

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

17. Noli me tangere, nondum enim ascendi ad Patrem meum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

stolicis literis non secus credimus. Primum igitur futile erit
 Caluini argumentum: Euangelista tacuit, ergo fabulosum
 est. Deinde, an etiam sic Apostolis credimus, ut alium nemi-
 nem fide dignum arbitremur? An solos Euangelistas & Apo-
 stolos reliquit nobis Christus, à quorum ore pendeamus?
 Annon præter Apostolos & Euangelistas, quorum officium
 planè extraordinarium fuisse ipse Calvinus agnoscit, *dedit* Ephes. 4.
nobis Pastores & Doctores ad consummationem fidelium, & ad
edificationem corporis sui? Annon reliquit nobis Ecclesiam 2. Tim. 3.
columnam & firmamentum veritatis? Cur igitur fabulosum
 existimabimus, quod Pastores ac Doctores in Ecclesia Chri-
 sti credere & amplecti videmus, quod tota credentium mul-
 tudo vno sensu & consensu per tot secula amplexa est? Cre-
 didit tam multa hæctenus Ecclesia, crediderunt Ecclesiarum
 Pastores ac magistri, quæ nec Apostolicis nec Euangelicis li-
 teris comprehensa sunt. Non credit Calvinus. Cui aut quibus
 magis credendum erit? Sed grauissimè ac verissimè scripsit
 doctissimus Augustinus. *Quod tota per orbem frequentat Ec-* Epist. 118.
clesia, an ita faciendum sit dubitare, insolentissima insania est. cap. 5.
 Si dubitare, quanto magis fabulosum asserere? Calvinum igi-
 tur ut insolentissimè insanientem dimittamus: Ecclesie fidei
 ac traditioni firmiter adhaereamus. Credimus quippe vnam
 Ecclesiam Catholicam, non credimus Calvinum, Calvinistas,
 aut alios quoslibet sectarios.

17. *Noli me tangere, nondum enim ascendi
 ad Patrem meum.*

Diuinæ Scripturæ corruptor Beza ex his Christi verbis Beza insul-
 argumentum format, non secus stolidum atque insul- sum argu-
 sum, quàm à Christi verbis alienissimum. *Quid igitur?* inquit, menem con-
An postquam ascendisset ad Patrem, licuit tangere? Ita certè, tra vener.
sed spiritualiter, & animis in calum subuectis, qua vna est sal- Euchari-
nificæ Christi carnis apprehensio, cui externa & carnalis illa stia veri-
presentia plurimum officiebat. Poterant igitur vel istis Christi tatem.
verbis doceri homines, carnalem illum Christi manducandi mo-
dum quem tanta peruicacia defendunt, nõ modò imaginariam
esse, sed etiam cum Dei verbo & institutione ex diametro pu-
gnare. Hæc Beza. Vult in his verbis docere, Christum non
adesse in Sacramento carnem suam verè & realiter tangen-
dam ac manducandam, sed spiritualiter tantùm, & animis in
cælum per fidem subuectis. At quo argumento? Quia docet
 Magda

*Beza suo
ipsius ar-
gumento
refutatur.*

Magdalenam se tangere non oportere donec ad Patrem ascenderit. Atqui ánonn planè contrarium optima ratione sequeretur, si quidem de illo tactu Christus hic loqueretur, quem in manducatione carnis suæ Ecclesiæ suæ reliquerat? Verat quippe Christus Magdalenam tangere tactu corporo & familiari. Si ergo sensus verborum Christi est: Noli iam me tangas, quia nondum ascendi ad Patrem: postquam autem ascendero, licebit tangere (sicuti Beza colligit) placet contra Bezam sequeretur, post Christi ascensionem carnem eius corporaliter & familiariter tangi debere: hoc enim modo (non spiritualiter, aut animo in cælum subiecto) tangere Magdalena voluit. Hunc tactum Christus Magdalena prohibuit. Ad sensum Magdalena, & de tactu quem illa expectabat, Christus indubiè loquitur. Si ergo illum tactum tunc quidem verabat, sed post ascensionem futurum concessit (quod Beza colligit) procul dubio tactu corporali post ascensionem suam Christus tangendus erit. Et si in Sacramento carnis suæ hunc tactum præbet, profectò in illo non spiritualiter tantum, sed & corporaliter adeoque familiari & visibili modo in sensu Magdalena tangendus erit. An igitur Beza quicquam dementius, qui argumentum struxit quo ipsemet strangulatur?

Sed & alia dementia est, de tactu aliquo suo post ascensionem suam futuro Christum hoc loco loqui; siue in Sacramento, siue extra illud. Neque enim sedens ad dexteram Patris Christus in præsentia cum hominibus amplius conuersatur, ut ab illis familiariter & visibiliter tangatur, quem tactum Magdalena expectabat. Hoc solum Christus dicere videtur: Noli me nunc, Magdalena, familiariter tangere, *nondum ascendi ad Patrem*: nondum à vobis penitus recedo. Dabitur tibi adhuc tempus & occasio melior, quando me præsentem tangere & familiariter ac prolixius alloqui possis. Id vix nunc age, ut ad discipulos meos confestim reuersa, meam illis resurrectionem & futuram ascensionem annuncies. *Vade autem, id est, quin potius extemplò vade, ad fratres meos, & dic eis: Ascendo ad Patrem meum & Patrem vestrum, &c.* Id est, non ideò resurrexi, ut vobiscum denuo in mundo conuerter, sed ut ad Deum Patrem meum ac vestrum ascenderem. Alioqui tam Magdalena cum aliis mulieribus Christus postea tetigerunt, & pedes eius tenuerunt, quam omnino Apostolis suis palpandum se Christus obtulit, dicens: *Palpate & videte, &c.* Dupliciter igitur absurda & dementia hæc Beza collectio est. Accedit putida cauillatio seu periphrasis

*Verborum
Christi
sensus.*

*Matt. 28.
Luc 24.
Beza puti-
dum men-
dacium.*

potius mendacium, carnalem manducandi Christi modum magna pernicacia defendi. Veram sine realem Christi carnis presentiam, & veram ac realem manducationem, iuxta utrumque à Christo assertum, Hoc est, &, Hoc manducate, Catholica Christi Ecclesia credit, & credidit semper. Modum manducandi carnalem Capharnaitis reliquit, & spiritali atque inuisibili modo tam existere quam manducari Christi carnem Ecclesia Catholica docet. Quod si Beza nunquam intellexit, minimè mirum videri debet: quum magister potius erroris quam discipulus veritatis esse elegerit.

19. Cum ergo serò esset die illo vna sabbatorum, & fores essent clausa, venit Iesus, & stetit in medio, &c.

Docet aperte hic textus sacer, corpus Christi, tametsi post resurrectionem verum ac naturale, natura tamen legibus subiectum non fuisse. Clausis foribus Christus domum ingreditur, ipsas fores clausas penetrans, seseque in conspectu discipulorum, qui intus latebant propter metum Iudeorum, detrepentè dans. Admirandum est (ait in hæc verba Chryostomus) quod phantasma esse non sunt suspicati. Clausis enim foribus & repentè est ingressus. Moli corporis (ait in eadem verba Augustinus) ubi diuinitas erat, ostia clausa non obstiterunt. Ille quippe eis non apertis intrare potuit, quo nascente virginitas matris inuiolata permansit. Clausis foribus (ait in eundem locum Cyrillus) repentè Dominus omnipotentia sua, natura rerum superata, ad discipulos ingressus est. Quid mirum (ait Gregorius) si clausis ianuis post resurrectionem suam in æternum iam victurus intrauit, qui moriturus veniens non aperto virginis utero exiit? Quid nunc ad tam clara Scripturæ verba, & post tot nobilissimorum Patrum consentientem sententiam, Calvinus? Neutrum reueretur. Neutrū reformidat. Ingenio suo confidens, utrumque eludit, Patres contemnit, Scripturam inuertit. Sic (inquit) habendum est, Christum non sine miraculo ingressum esse, ut documentum ederet sua diuinitatis, quo suos discipulos magis attentos redderet. Hoc contra eos dicit qui referatas fuisse per aliquem Christo fores, & humano more ingressum affirmabant. Calvinus autem ingressum hunc cum miraculo coniunctum esse pro suo libito agnoscit, quia aliud miraculū excogitare & miraculum miraculo substituere potuit. Interea tamen verum esse minimè concedo, quod asserunt Papiæ, Christi

Christus clausis ianuis penetrat.

Hom. 89. in Ioan.

Tract. 11. in Ioan.

Lib. 12. c. 53. in Ioan.

Hom. 20. in Euan-

gel.

Calvinus miraculū miraculo substituit.